

"אני לא מביאה קרלה לגבריס!"

מאת שרה דנוך

כפי שסופר הנעמי אדווה

"שה זו מסוכנת! עכשיו, כשי טוביה אושרי עצור ורחמים אהרונ ברה לחוק-לארץ, היא ממלאת את מקומו!"

במילים אלה פנה רביפקד מוקי קנובלר לשופטים, כשעורך-הדין שלי ביקש מבית-המשפט לאפשר לי להשתחרר בערבות. השופטים התחשבו בבקשת המישטרה והאריכו את מעצרי.

ישבתי שם 40 יום. חליתי והורדתי 15 קילו ממשקלי. לא ידעתי מה הם רוצים ממני. אני אשה שמגדלת שתי בנות בכוחות עצמי, ונקלעתי למצב זה רק בגלל הקשרים הרומנטיים שלי עם טוביה. כך הסברתי לאנשי-המישטרה, אך הם ב"שלהם: "תשפטי איתנו פעולה, ותעני לנו רק על שאלה אחת — ומכאן תלכי ישר הביתה".

השאלה ששאלו אותי היתה פשוטה. "היתה אצלך בבית התכנסות של כמה אנשים", אמרו לי, "ביניהם גנדי, תספרי לנו מה הם עשו אצלך ועל מה דיברו".

אמרתי להם שלא היתה אצלי שום התכנסות. ושוב אמרו לי שאספר את האמת וכי אין מה לפחד מגנדי. הם רצו לשמוע רק עליו.

המשכתי להסביר להם שלא היה דבר

"הבנתי שכל ההאשמות וההתנהגות של המישטרה נובעת מהעובדה שאני שייכת למישפחת דנוך, שנתקלה איתה רבות"

כזה, אך הם לא הירפו ממני. כשראו שאינם מצליחים לשמוע ממני את מה שרצו, זרקו אותי ל-40 יום לכלא — על לא עוול בכפי.

השופטת חנה אבנאור פסקה שאני אפילו לא צריכה לענות על האשמה שטפלו עלי, וכי אין אפילו ראיות לכאורה שעשויות לקשור אותי לעניין הרצח.

עדיין לא השתחררתי מהמערה ומאיי-השקט שנחתו עלי בתקופה של התחלת המישפט ולפני שזוכיתי. עכשיו אני נמי צאת רוב הזמן עם שתי הבנות שלי — אלקה, בתי מעודד קליפצקי ז"ל, שנרצח לפני עשר שנים, ולי, הבת הקטנה שלי שהיא בתו של טוביה אושרי.

בערבים אני עובדת כפאב שלי, במרכז תל-אביב, ומשתדלת לחיות כמה שיותר בשקט. אני רוצה לנוח אחרי כל מה שעבר עלי בתקופה האחרונה.

בעוד כמה ימים יינתן פסקהדין כי מישפט הרצח הכפול הוא אדע טוב יותר

מה קורה ביני לבין טוביה. בכל מיקרה, ומה שלא יהיה — טוביה יישאר תמיד אביה של בתי, לי, ואשאר איתה תמיד בקשר.

עמוס

היה חתיך

נודתי כשכונת שבוי, לפני 32 שנה. כשהייתי בת שש עברה מישפחתי לגור בכרם-התימנים. היינו 13 ילדים — ארבעה בנים ותשע בנות.

אני התחנתי בקיבוץ חקוק, ליד גינוסר, מגיל 9 עד גיל 12. יותר מאוחר עברתי לקיבוץ מצר שליד חדרה.

החזירו אותי הביתה בגיל 16, כדי שאטפל באמי המשותקת. אני הייתי בת-הזקונים, שאר אחייתי נישאו ורק אחותי בתישבע, זו שגשואה היום לרחמים, היתה אז בצבא. אני טיפלתי באמי ולכן לא הלכתי לצבא.

בגיל 18 היכרתי את עודד קליפצקי. הוא היה ימאי לפני שהכרתיו ונפצע ב"תאונת-עבודה באוניה. כאשר קיבל פיצויים לקח את הכסף וירד לאילת. שם שכר את

שרה עם בנותיה לי ואלקה שינאה שהפכה אהבה

מועדון-הלילה טוף העולם, שהיה שייך קודם לרפי גלסון.

אחרי תקופה קצרה נמאס לעודד באילת והוא חזר לתל-אביב. זה היה בתקופה ש"אחרי מלחמת ששת-הימים. יצאנו עוד תקופה והתחתנו. ירדנו יחד לעבוד באביר רודס. עודד עבד בקידוח, בחברת נתיבי נפט, ואני עבדתי כחדרנית במגורי-העובדים.

שהינו שנה באביררודס וכשחזרנו גולדה בתי — אלקה.

עודד, שהיה טיפוס של הרפתקן ואהב לשנות אווירה, החליט לנסוע לגרמניה,

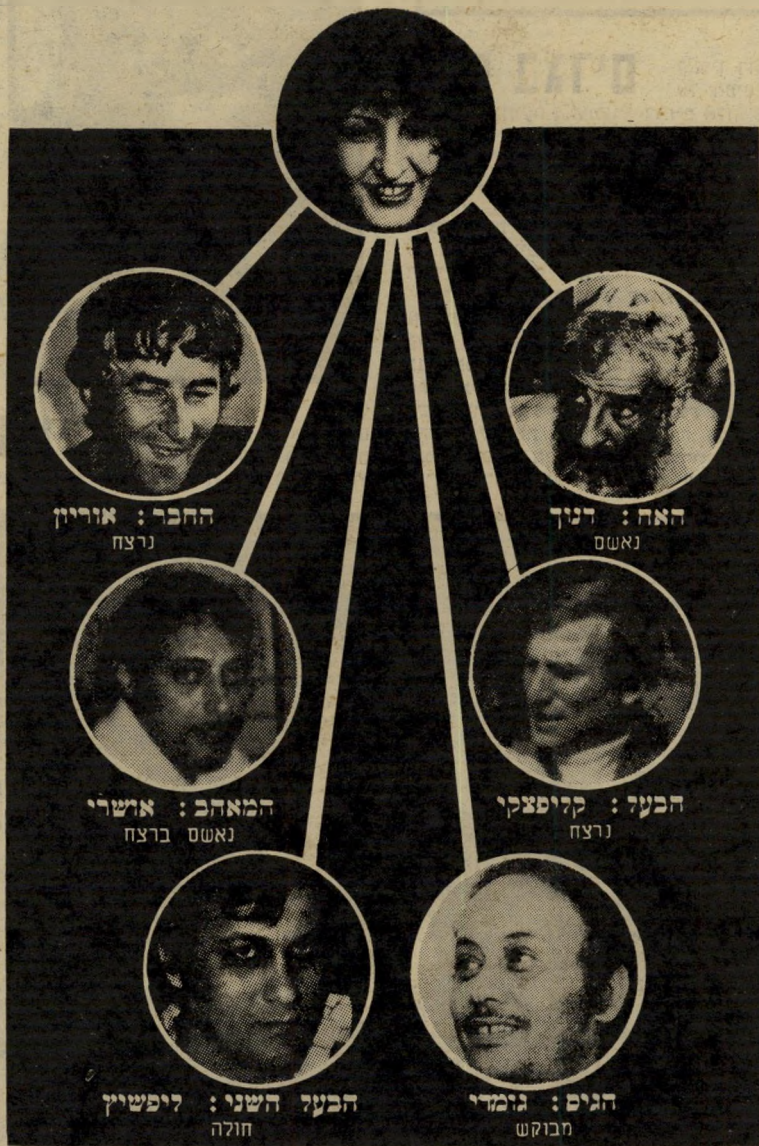
„קינאתי באחוזי מרגו, שיש לה שמונה ילדים, באחי ישראל שיש לו שיבעה ילדים ובאחוזי בתישבע, לה יש חמישה“

לנסות שם את מזלו. היו לו חברים ב"גרמניה הוא החל לעבוד במועדון-קלפים בפרנקפורט.

נסעתי בעיקבותיו, אך לא הייתי יכולה להיות שם. התגעגעתי לארץ ולמישפחתי, וכעבור שישה חודשים חזרתי לבדי. הוא חזר יותר מאוחר ארצה והבנו שבגלל ניגודי אופי בינינו — אני אהבת חיים שקטים והוא אהב הרפתקות — יותר טוב שנתגרש. אחרי שהתגרשנו גבתי עם אלקה אצל אמי ועבדתי כפקידה בחברת גרונדינג.

באחד הימים טילפנה אלי אמי לעבודה וביקשה שאבוא מיד הביתה. כשבאתי סיי פרה לי כי גודע לה מהחדשות ברדיו, כי ירו בעודד והוא נמצא במצב קשה בבית-החולים איכילוב. נסעתי לשם. הוא היה באמצע ניתוח שארך שמונה שעות, ואחרי-כך נפטר.

האסון השפיע עלי קשה מאוד. אלקה היתה אז תינוקת בת שנתיים וחצי, ולמרות שחתגרשנו נשארתי בידדות עם עודד וי

הגברים/בחיי שרה: גורל מר